

AMANDA

JELMER JEPSEN

ROMAN

Ook verschenen van Jelmer Jepsen bij Xander Uitgevers:
De circusvrouw (2015)

Jelmer Jepsen

Amanda

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Omslagbeeld: Cristina Amodeo

Auteursfoto: Daan Brand

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2017 Jelmer Jepsen

Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 635 6 | NUR 301

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave
mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie,
internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Maar ik wil niet omgaan met mensen die gek zijn,’ zei Alice.

‘O, daar ontkom je niet aan,’ zei de Kat. ‘We zijn allemaal gek hier. Ik ben gek. Jij bent gek.’

‘Hoe kom je erbij dat ik gek ben?’ vroeg Alice.

‘Dat moet gewoon wel,’ zei de Kat. ‘Anders zou je hier nooit naartoe gekomen zijn.’

– Lewis Carroll, *Alice in Wonderland*

DEEL I

1

Sommige mensen zullen zeggen: ‘Het was de meest dramatische dag van mijn leven.’ Anderen kunnen er niet over praten, terwijl ze dat graag zouden willen. Weer anderen zullen op de gebeurtenis terugkijken als een keerpunt, als het moment waarop ze definitief van kind naar volwassene transformeerden, ook al waren ze toen het gebeurde misschien al veertig, vijftig, of zestig jaar oud.

Eerst moest een van hun ouders overlijden voor ze zich volwaardig adolescent konden voelen.

Voor Amanda ging dit allemaal niet op. Amanda’s vader stierf vijf dagen geleden, op vrijdagavond. Zo’n avond waarop de lucht boven Miami trilde van libellen en het buiten naar warm asfalt rook. Want in plaats van een belangrijke verandering te voelen, was Amanda’s lichaam volgelopen met blinde paniek, en dat was gewoon een gemoedstoestand die ze al jaren kende. Amanda was in principe constant in paniek, alhoewel zij zelf het snelle kloppen van haar hart en haar altijd druk wiebelende lichaam niet als zodanig interpreteerde, maar simpelweg als iets wat bij haar hoorde, net als de muziek die de hele dag in haar hoofd speelde, of het feit dat ze als

enige van haar klas met haar tong het puntje van haar neus kon raken.

Pas op zondagmiddag, twee dagen na haar lugubere vondst, had ze weer een beetje helder na kunnen denken.

Ze zou doen alsof er niets aan de hand was.

Wat moest ze anders?

De ouders van Vicky Palmdale waren een maand geleden allebei door de politie opgehaald, en sindsdien woonde Vicky in het betonnen gebouw van de Children's Home Society langs de US Interstate Highway 1, net buiten de stad.

Iets dergelijks moest Amanda koste wat het kost voorkomen.

Op maandagochtend was ze (zoals altijd) in haar eentje naar school gewandeld en in de klas gaan zitten. Toen het haar beurt was om te vertellen wat ze dat weekend had gedaan, had ze haar schouders opgehaald en gemompeld: 'Niets.' Voor haar taaltoets had ze die dag een A gehaald, terwijl ze normaal gesproken bleef steken bij een B.

Vandaag was het minder gegaan. Voor haar rekentoets had ze een onvoldoende gekregen, en haar kleiwerkje (een dikke, slapende rat) was met drie barsten uit de oven gekomen. Toen de laatste bel geklonken had was ze als eerste buiten geweest, en inmiddels flitsten de warme stoepen van South Miami Heights als de bielzen van een rails onder haar elfjarige voeten door. In haar hoofd stelde ze zich voor dat ze een oude stoomlocomotief was. Aan weerszijden van haar denkbeeldige spoorweg stonden kleine, lage huizen opgesteld, de meesten opgetrokken uit houten muren met een dak van golfplaat waarboven de lucht in een dusdanige frequentie trilde dat er geen scherpe scheiding tussen golfplaat en hemel meer te zien was. Slechts een handvol bewoners had geprobeerd nog iets van hun bezit te maken. Ze hadden het hout een kleur gegeven (zalmroze,

mintgroen, okergeel), een plantenbak naast de oprit geplaatst, of een ouderwetse lantaarn bij de voordeur gehangen.

Maar het huis van Amanda en haar vader viel het meest op. In de verte zag ze het al opdoemen achter de knalrode schutting waardoor het werd omringd.

Ze stak een zijstraat over.

Een schittering in haar ooghoek. Alarmerend geschreeuw van een toevallige voorbijganger.

Amanda hoorde een slepend piepgeluid, en ze sprong opzij. Haar lange bruine haren sloegen in haar gezicht.

In het wegdek achter de wielen van de remmende auto verschenen zwarte strepen rubber. Het bovenlichaam van de vrouw op de bestuurdersstoel maakte een snelle buiging naar voren, waarna op haar bumper een tweede auto tot stilstand kwam.

Op dat moment was Amanda alweer bijna twintig meter verder.

Door de vochtigheid van de lucht leek het of ze bij iedere ademteug een wolk waterdruppels inademde. Gelukkig liep ze niet meer vol in de zon. Amanda's huid hield het zonlicht altijd lang vast, alsof ze duizenden vuurvliegjes had ingeslikt die zacht onder haar vel zoemden, op zoek naar een uitweg. Boven haar hoofd hingen nu de takken van potige Amerikaanse eiken, die in dit gedeelte van de buurt in bijna iedere tuin stonden.

South Miami Heights grensde in het westen, het gedeelte waar Amanda woonde, aan de kronkelige uitlopers van de Everglades. En waar in andere delen van Miami de overgang van stad naar National Park nogal abrupt kon gaan, kroop in Amanda's buurt de tropische moerasnatuur als opschietend onkruid ongemerkt honderden meters diep de wijk in. Jonge mangrovebomen staken her en der nieuwsgierig hun kop omhoog, in de beginnende avond cirkelden roofvogels als zweef-

vliegtuigen boven de huizen, en vorige week nog, had de brandweer moeten uitrukken om een alligator uit een open riool vlak bij de kleuterschool te verwijderen.

Amanda smeedt de poort van de tuin met een klap achter zich dicht. Verderop klonk getoeter. Zo te horen was er bij het kruispunt waar ze net als een buizerd overheen was gevlogen een flinke file ontstaan. Door Amanda's toedoen hadden beide auto's waarschijnlijk aanzienlijke schade, of op z'n minst een forse deuk. En deuken waren duur om te repareren. Dat wist ze nog van haar vader. Van de middagen dat ze bij hem op zijn werk in de garage had gezeten, en toegekeken had hoe hij met een rubber hamer en vieze doek urenlang ijzeren portieren boetseerde. Als ze aan die tijd terugdacht, kreeg ze het gevoel alsof er een grote klomp klei op de bodem van haar maag lag, haar aderen vol met troebel, modderig water, terwijl ze op de daadwerkelijke momenten zelf, zittend op een oude autoband of hangend in de grote stoel in het kantoortje, gewenst had dat zulke middagen eeuwig zouden duren. Haar vader zou met een grote slijptol duizenden sterretjes de ruimte in blazen, terwijl Amanda receptionistje speelde. Af en toe zou ze haar vader koffie brengen, met een donut, waarna ze samen even buiten in de zon voor de grote garagedeuren pauze zouden houden.

Amanda stapte zuchtend haar huis binnen. Hoe had ze zoiets kunnen wensen?

Maar over het antwoord op deze vraag hoefde ze eigenlijk niet lang na te denken.

Ze had het gewenst omdat dat juist was waar wensen voor bedoeld waren. In een wens kon je alles kwijt, en mocht je alles vragen. Daarom hielden de meeste mensen hun wensen ook voor zichzelf. Zogenaamd uit een soort bijgeloof, maar inmiddels wist Amanda wel beter.

De meeste wensen waren om je kapot voor te schamen.

In de hal bleef ze een paar seconden staan, alsof ze, net als toen haar vader nog leefde, probeerde te horen of hij op de bank zijn roes aan het uitslapen was, waarna ze de deur van de zijkamer opende en naar binnen stapte.

Na even gezocht te hebben zag ze Gloria liggen tegen de muur, haar anderhalve meter lange lichaam deels verborgen onder de bladeren van de grote plant.

‘Zo,’ zei ze, terwijl ze op het beest afliep. ‘De hele buurt is in rep en roer, maar jij ligt hier gewoon te dutten.’ Ze duwde de bladeren van de plant een stukje weg en zakte door haar knieën. Met twee handen pakte ze de donkergroene kop van de slang vast. Ze snoof aan de schubben, en waande zich een moment in een broeierig oerwoud, waar heldere beken langs haar enkels ruisten. ‘Ik hoop wel dat je vandaag eindelijk die muis te pakken hebt gekregen,’ zei ze toen. ‘We moeten allemaal ons steentje bijdragen om het hier leefbaar te houden. Ik zou ook wel de hele dag op apegapen willen liggen.’ Ze gaf een laatste aai over Gloria’s kop, en het beest flitste een paar keer zijn gespleten tong naar buiten. Ze ging weer rechtop staan en trok uit haar broekzak een plat zilveren doosje tevoorschijn. ‘Ik ga even aan de achterkant van het huis in de schaduw zitten,’ zei ze nadat ze een Marlboro menthol uit het doosje had getrokken. ‘... en dan ga ik koken. Nee, niet weer salamipizza, kijk maar niet zo gulzig. De schoolarts vanmorgen had het over witte blaasjes in mijn mond toen hij er met een zaklamp in scheen, en hij vroeg of ik wel genoeg groente at. En of ik misschien een paar groentes bij naam kon noemen, en, o ja, waarom mijn vader er eigenlijk niet bij was, ik had toch weken geleden al de brief mee naar huis gekregen, waarin het jaarlijkse medische schoolonderzoek aangekondigd werd?’ Ze krabde aan haar kruis, waarna ze terug naar de deur liep en nog een

moment in de deuropening bleef staan, alsof ze een bemoedigend woord van Gloria verwachtte. Toen stapte ze de hal in en sloot de zijkamer weer zorgvuldig af. Slechts één keer had ze dit niet gedaan, waarna Gloria via de tuin naar het perceel van de achterburen gegleden was. Net op tijd had Amanda haar uit de handen van de opgeroepen *snakehunters* kunnen redden, waarop ze had moeten beloven het beest alleen nog in een wettelijk goedgekeurd terrarium te houden, maar toen het busje van de hunters de straat uitgereden was, had ze Gloria gewoon weer in de zijkamer gelegd.

Wettelijk. Ze had het zichzelf al tegen haar vader horen zeggen.

Zware planken piepten onder Amanda's voeten terwijl ze door de keuken liep. Het huis was begin jaren tachtig samen met zo'n driehonderd andere neergezet als onderdeel van de stedelijke uitbreiding van Miami, en dus redelijk jong als je het vergeleek met huizen in de rest van de stad. Dat de muren en vloeren aan alle kanten met losse onderdelen aan elkaar hingen was vooral te wijten aan gebrekkig onderhoud. Haar vader had nooit een moer uitgevoerd, behalve één ding. Toen Amanda nog een kleuter was had hij de schutting rond het huis geplaatst. 'Dit is een buurt waar de criminaliteit welig tiert,' had hij tegen Amanda gezegd, die met een grote lolly in haar mond belangstellend had toegekeken hoe hij de palen met een moker een voor een de grond in had gejaagd. 'Je moet jezelf dus goed beschermen.'

In de achtertuin was het inderdaad koeler dan aan de voorkant. Amanda ging in kleermakerszit op het gras zitten, wriemelde het doosje lucifers los vanachter het elastiek van haar sok, en stak haar sigaret aan. Ze begon te tellen, en inderdaad: precies op de tiende tel sloeg ook nu het woonkamerraam van de burens aan de linkerkant dicht.

Gisteren had ze een briefje uit de brievenbus gevestigd. Er stond op:

‘Buurman. Met deze temperaturen is de vensterbank bij het open raam aan de oostkant van het huis voor baby Madeline de enige plek waar zij dankzij de wind nog wat verkoeling kan krijgen. Uw sigarettenrook waait nu echter direct ons huis in. Wij zouden het zéér op prijs stellen wanneer u uw sigaretten voortaan in de voortuin, of, liever, binnen rookt!’

Amanda had in het hoekige handschrift van haar vader, dat ze feilloos onder de knie had, een streng briefje teruggeschreven. Het had maar een paar kladjes gekost voor ze de juiste toon te pakken had gehad.

‘Buren,’ was ze zo neutraal mogelijk begonnen.
‘Een klein kind voor een open raam leggen is levensgevaarlijk. Longontsteking ligt op de loer, maar denk ook eens aan alle wilde dieren die niet heel ver van onze straat door de rimboe sluipen. Beter legt u uw dochter op de bovenverdieping met koude, natte handdoeken onder haar wieg, of in het koele souterrain naast een zacht draaiende ventilator. Er zijn nog veel meer tips, en ik pleeg graag een telefoontje naar het Department of Children & Family Services voor u, met de vraag of ze deze eens aan u uit willen leggen. Een volgend briefje in onze brievenbus is voldoende voor mij om u hierbij van dienst te zijn. Ik merk het wel.

*Hartelijke groet,
Jeff White.’*

Amanda liet de rook van de Marlboro over haar tong rollen. De zoete mintsmaak deed haar zoals altijd denken aan de Miami Zoo. Elk jaar, op haar verjaardag, had haar vader haar getrakteerd op een uitje hiernaartoe, alhoewel het woord ‘trakteren’ misschien een iets te feestelijke indruk geeft van zijn intentie. Amanda was liever ook eens met een grote propellerboot door de Everglades gaan varen, of gaan eten in het Italiaanse restaurant op de honderdste verdieping van de Miami Tower, waarvandaan je met helder weer de Bahama’s scheen te kunnen zien liggen, maar niets van dat al. Haar vader vond de dierentuin een prima uitje, en daarbij, dankzij een of andere pas die hij van de gemeente had gekregen mochten ze hier allebei met vijftig procent korting naar binnen, terwijl zo’n boot of toren toch al gauw in de tientallen dollars zou lopen. *‘Dus niet meer zeuren nu, anders gaan we helemaal niet, begrepen?’*

En zodoende liep Amanda ieder jaar opnieuw samen met haar vader (‘Nee? Geen hand? Waarom nou niet, pap?’) over de brede lanen van het park langs hoge giraffen, chagrijnige neushoorns, brutale berberapen en kwispelende zebra’s, waarna ze op een bankje naast het restaurant altijd even pauzeerden. Haar vader rookte een sigaret, en Amanda kreeg een dollar om een ijsje te kopen. Ondanks het feit dat ze dolgraag een keer de duurdere Chocolate Gold Diamond of de Strawberry Striped Lollypop had willen proberen, had ze vrede met haar dollar. Het was namelijk precies genoeg voor het groene ijsje in de vorm van een schildpad. Om een aantal redenen een bijzonder ijsje. Zo was het om te beginnen alleen in de Miami Zoo te koop. Amanda had er wel eens naar gevraagd bij de winkeltjes in haar buurt, maar iedereen had haar aangekeken alsof ze gek was geworden. Dan was er de smaak. Scherpe pepermunt, gemixt met pure chocolade. Een geweldige combinatie die Amanda ergens anders nog niet tegen was gekomen.

En tot slot, en dat was het meest bijzonder, was het ijsje vier jaar geleden in het leven geroepen ter ere van de honderdste verjaardag van Wallace, een monstrueuze zeeschildpad die al zo lang Amanda zich kon herinneren in het aquarium van het park rondzwom. Het idee dat er op deze plek een beest leefde dat ouder was dan iedereen die Amanda kende, een beest dat oorlogen had overleefd, de komst van de televisie had meegemaakt, misschien wel in de buurt was geweest toen de Titanic zonk, vond ze fascinerend. En ieder jaar wanneer ze naast haar vader op het bankje had gezeten, midden in de Miami Zoo, was ze in haar hoofd al deze historische gebeurtenissen even langsgestaan. Telkens wanneer haar vader een trekje van zijn sigaret had genomen, had zij een stukje uit het romige, groene pantser gehapt en waren haar gedachten samen met de honderden spreeuwen en kanaries boven haar hoofd alle kanten op gevlogen, net zo lang tot zij en haar vader tegelijk klaar waren, en Amanda's overpeinzingen snel weer terugkeerden naar de realiteit.

Aan dít alles moest Amanda weer denken wanneer zij nu zélf een sigaret opstak. Vlak voor de fatale nacht had haar vader bij een Cubaanse broodjesverkoper 'voor een mooi prijsje' twee sloffen aangeschaft, niet zijn vaste merk – Camel zonder filter – maar een nieuw merk – Marlboro met filter – en met een smaakje: pepermunt, dezelfde smaak als Wallace.

'De dokter vindt eigenlijk dat ik helemaal moet stoppen,' had hij met een stem van teer gezegd toen hij met de voorraad thuis was gekomen, '... maar anders was overstappen op lichter spul een goed tussenstation.'

Amanda had geprobeerd te bedenken wat hij hiermee bedoeld had. Een tussenstation tussen wat? Tussen zijn ellendige kettingrokerij en het moment dat hij geen sigaretten meer nodig had om zijn tijd te verdrijven? Of wachtte hij er alleen op de trein naar het eindstation, waar hij op een platte wagon bin-

nengereden zou worden, zijn bruinevlekte lippen voor eeuwig op elkaar geperst?

Het bleek al snel een station te zijn dat haar vader slechts aandeed omdat iemand anders hem dat gezegd had. Zelf had hij er niets te zoeken. Toen hij zijn eerste hijs had genomen, had hij de sigaret gedooft, de tas met de twee sloffen in een keukenkastje gekeild, en uit zijn achterzak zijn vertrouwde pakje Camel getrokken. ‘Of je een brandende tube tandpasta inhaleert,’ had hij gezegd. ‘Ik ben toch geen wijf.’

Maar nadat Amanda een dag na zijn dood in een paniekerige zoektocht naar eten op de tas met de Cubaanse miskoop was gestuit, waren haar nog een paar andere woorden van haar vader te binnen geschoten. Woorden die hij meestal uit had gekraamd wanneer Amanda bij het ontbijt een droge cracker met een klonterige laag pindakaas aan het besmeren was, en had gevraagd of ze misschien ook iets voor hem moest klaar maken. ‘Ik ontbijt met koffie en een sigaret,’ had hij dan altijd gezegd. ‘Dat vult genoeg.’

Sinds haar vaders dood had Amanda iedere dag berekeningen gemaakt. Dit deed ze onder de douche, in de ochtend, als buiten de lijsters om het hardst kraaiden. De reden voor haar rekendrift was simpel: ze moest zuinig doen. Tijdens dezelfde zoektocht naar eten had ze in een oude portemonnee zestig dollar gevonden, een gigantisch bedrag voor een meisje van elf dat nog nooit zakgeld gekregen had, maar lang zou ze het er niet mee redden, dat begreep ze best. Ze moest in ieder geval genoeg geld hebben om te kunnen eten en reizen, maar wat was genoeg? Amanda had nooit eerder hoeven nadenken over de waarde van geld, maar als een grote friet met dubbel saus bij de snackwagen in het winkelcentrum al vijf dollar kostte, dan wist ze het wel. Daarbij: ze was erg in de groei en had vaak flinke honger, en wat als er nou iets misging tijdens haar reis?

Als ze ineens een taxi zou moeten nemen, of van haar spullen beroofd zou worden? Ja, Amanda had een geldprobleem, maar problemen waren er om op te lossen, een simpele gedachte die haar in haar leven al heel wat narigheid bespaard had. Wanneer de kinderen uit haar klas al bijna gingen janken wanneer ze een rekensom uit een nieuw hoofdstuk voorgeschoteld kregen, rechtte Amanda haar rug, knakte ze haar vingers, en ging ze aan de slag. Hoe moest je anders dit gedeelte van je leven doorkomen? Je kon er maar beter het beste van maken en het was toch hartstikke leuk om iets wat je eerst voor onmogelijk hield, een paar minuten later tot bekend terrein te kunnen verklaren? Amanda dacht altijd: als ik iets nog nooit gedaan heb, zou het zomaar kunnen dat ik er heel goed in ben. En dus, terwijl ze op haar tweede dag als alleenstaand kind de shampoo uit haar haren had gespoeld, had ze zich de woorden van haar vader ter harte genomen. *'Ik ontbijt met koffie en een sigaret, dat vult genoeg.'*

Met een van de pakjes Marlboro menthol was ze op de tegels bij de achterdeur gaan staan. Met bevende hand had ze een brandende lucifer onder het uiteinde van een van de sigaretten gehouden, en verdomd! Haar vader had in zijn leven veel onzin uitgekraamd, maar deze onbedoelde tip bleek van grote waarde. Want inderdaad: toen Amanda de rook van de mentholsigaret had ingeademd (alleen de eerste paar keren hadden de spieren van haar luchtpijp zich als vanzelf samengetrokken, waarna ze bijna had moeten overgeven, maar een lege maag kan niets uitstoten, en dus had ze deze reflex vrij snel onder controle), en een slok van de met veel melk en veel suiker aangengelnde oploskoffie had genomen, begon haar hongergevoel vrijwel meteen te verdwijnen, en had ze zich door de vreemde combinatie van tabakslucht en pepermuntsmaak weer even in de Miami Zoo gewaand, ver van al haar zorgen.

En Amanda was nog iets anders over de sigaretten te weten gekomen: de rook maakte haar rustig, ontspannen, en dankzij deze ontdekking was het niet bij die ene sigaret bij het ontbijt gebleven. Al dezelfde dag had ze besloten dat ze er ook best een na het avondeten mocht roken, en op maandag had ze meteen na de schoollunch al de behoefte gevoeld de magische stoom in te ademen. Ze had deze drang gisteren nog kunnen weerstaan, maar vanmorgen had ze er maar aan toegegeven, hoewel dat in de praktijk niet makkelijk uit te voeren was geweest.

Eerst had ze het oude zilveren sigarettendoosje van haar vader moeten zoeken. Een pakje sigaretten was veel te groot en lomp om mee naar school te nemen, en de contouren ervan zouden zich strak aftekenen in Amanda's broekzak. Het doosje van haar vader was plat en smal, en er pasten maar vijf sigaretten in, genoeg voor Amanda's behoeften, en nagenoeg onzichtbaar onder een laagje stof, in ieder geval niet te herkennen als pakje sigaretten.

Dan was er het geografische probleem geweest.

Op Amanda's school werd een verplichte schoollunch geserveerd, en tussen de middag van het terrein af gaan was ten strengste verboden. Maar gelukkig had het stuk bos achter de school uitkomst geboden. Amanda's school was gebouwd op de grond van een oude koffieplantage waardoor het veel ruimte om zich heen had. Ruimte die vanwege de wijk waarin het lag oninteressant gevonden werd door projectontwikkelaars, die in andere delen van Miami ieder vrij stukje aarde opkochten om er winkelcentra, appartementen of kantoren neer te zetten.

Ze wisten niet wat ze misten. Wanneer je van de stenen van het plein de begroeiing in stapte, ontvouwde zich een feeëriek woud van lianen, planten en overwoekerde paden, met helemaal aan het einde, bij de afrastering, als je bijna honderd me-

ter gelopen had, zelfs een kleine grot. De aarde opende er zijn bek, en onthulde zo een stenen spleet waarin je je op je hurken makkelijk voor andere kinderen verstoppen kon, als die het überhaupt aandurfd en de wandeling te maken, en niet al na een paar meter rechtsomkeert hadden gemaakt uit angst voor een rondkruipende wolfspin of gestreepte schorpioen. Sterker nog: Amanda was eigenlijk de enige leerling die deze woestenij in haar eentje durfde te trotseren, maar uitgerekend vandaag was vlak voor ze het bos in had willen stappen Dylan voor haar opgedoken. Hij zat een klas hoger, en had het vaker op Amanda gemunt.

‘Je kan gewoon binnen piesen hoor,’ had hij gezegd, terwijl hij haar pad geblokkeerd had.

‘Ga weg.’

‘Ja, en jou een beetje in de bosjes laten zeiken zeker.’

‘Ik ga niet plassen.’

Dylan had zijn armen over elkaar geslagen. ‘Wat ga je dan doen?’

‘Gaat je niets aan.’

‘Heb je soms een afspraakje?’

‘Ga weg.’

‘Eerst zeggen wat je gaat doen.’

‘Nee.’

‘Opschieten nou, of moet ik je...’

Amanda had de hand van Dylan net op tijd beetgepakt. ‘Als je het per se wilt weten,’ had Amanda gezegd, terwijl ze haar greep verstevigd had. ‘Na de pauze moet ik een spreekbeurt houden. Mijn onderwerp is de kakadukever.’ Met een zet had ze Dylans arm van zich af geduwd, waarna ze met haar vingers door haar haren had gekamd. ‘Ik had er vorige week een paar gevangen bij de Kendale Lakes, maar die zijn vanmorgen allemaal ontsnapt.’ Uit haar broekzak had ze haar doosje lucifers

gepakt, waarna ze buiten Dylans zicht de drie overgebleven lucifers op de grond had laten vallen. ‘Kijk maar. Hier zaten ze in.’

Dylan was meteen met zijn neus boven het doosje komen hangen. ‘Ik zie niets,’ had hij gezegd.

‘Dat klopt,’ had Amanda rollend met haar ogen geantwoord. ‘Want ze lopen nu hierachter door de bosjes. Kakadukevers zijn ongelooflijke deugnieten, wist je dat? Nee zeker? Als ze de kans krijgen, nemen ze de benen. In Costa Rica worden er zelfs races mee gehouden. Tien kakadukevers, een start en een finish. Als je goed gokt kun je er miljonair mee worden. En die arme beestjes maar rennen om te ontkomen aan het zonlicht. Daar kunnen ze namelijk maar een seconde of dertig tegen. Daarna beginnen ze langzaam te verschrompelen en te sissen, net zo lang tot er in een opgedroogd plasje bloed alleen harde schubben en voelsprietten achterblijven. Maar goed. Nu sta ik hier mijn halve spreekbeurt al te houden.’ Met een grote stap eerst opzij en toen voorwaarts was ze aan de andere kant van Dylan verschenen. ‘Ik ga dus maar snel nieuwe zoeken want er hangt veel af van het cijfer dat ik halen ga.’

Dat Amanda nu alweer een sigaret rookte vergaf ze zichzelf. Ze had net dan wel tegen Gloria gezegd dat ze zou gaan koken, maar door de verkeersontregelende wending die haar wandeling naar de winkel gekregen had, had ze eigenlijk niets in huis. En opnieuw de straat op gaan durfde ze niet. Aan het getoeter te horen blokkeerden de twee gebotste auto’s nog steeds het kruispunt, en dus kwam deze peuk goed van pas. Haar hongergevoel zou snel gedempt zijn, en ze zou het avondeten kunnen overslaan. Dit scheelde behalve een nieuwe wandeling en geld ook nog eens tijd, en dat kwam vandaag goed uit. Ze had wederom veel te doen.

Enigszins gehaast rookte ze de sigaret op, waarna ze opstond.

Ze liep het huis in, naar de boekenkast, en pakte de laptop. Toen liep ze terug naar Gloria in de zijkamer, waar ze plaatsnam in de schommelstoel en net als gisteravond en de avond daarvoor (en daarvoor) de zoekmachine opende.